

градина, въ която цѣфтѣха прѣзъ пролѣтѣта овошки и цвѣтя. Тинка поиска да ѝ отдѣлятъ една лѣхичка, та сама да си я обработва и да бжде нейна цвѣтна градинка.

Разкопа Тинка градинката си и я посѣя съ разни теменужки, лалета и маргаритки. Никнаха цвѣтѣта. Тя заранъ и вечеръ ги поливаше, и тѣ бързо почнаха да растятъ . . .

Влиза една заранъ Тинка въ градинката и още отъ далечъ зачоролика като славейче отъ радостъ.

Разцѣфналъ се бѣше единъ цвѣтъ отъ хубавичкото бѣло лале...

— Тинке, мила Тинке, дай ми това цвѣтенце! се чу милозливъ гласъ и мѣнички ржчици се проврѣха прѣзъ плетежа на градината.

По гласа и ржцѣтъ тя позна, че я вика Динка, която нѣмаше у тѣхъ си ни градинка, ни цвѣтя... Динкини бѣха бѣдни . . .

— Бихъ ти го дала, мари Динке, но нали виждашъ сама, че ми е само едничко . . . , отговори ѝ Тинка.

— У, каква си скѣпа! продума Динка съ сълзи на очи и въздѣхна.

— Мари, Динке, почакай, мари сестрице, до ут-